

● ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Οι Σ. Τσαγκαρουσιάνος, Π. Μποροβίλης και Δ. Παγδάκης μιλούν για τον περιοδικό Τύπο σήμερα. Σελ. 62-63

ΤΕΜΠΟ

● ΜΟΥΣΙΚΗ

Ο Σταμάτης Κραουνάκης ανέλαβε τον πρωταγωνιστικό ρόλο στο «Zoom». Σελ. 66

● ΠΡΟΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥ

Η Βάσω Μανωλίδου, η θρυλικότερη ενζενί του ελληνικού θεάτρου, παρουσιάζει τη Δευτέρα 8 Δεκεμβρίου ένα λεύκωμα με τίτλο «Αναμνήσεις», στο οποίο εξιστορεί τη διαδρομή της στον κόσμο του θεάτρου και ξεναγεί τον αναγνώστη στα παρασκήνια, στις πρόβες και στις παραστάσεις.

Στο λεύκωμα, που κυκλοφορεί από το Ίδρυμα της Εθνικής Τραπέζης της Ελλάδος, περιλαμβάνονται κείμενα γραμμένα από ανθρώπους που συνεργάστηκαν

μαζί της, όπως ο **ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ**

Οδυσσέας Ελύτης και ο Δημήτρης Χορν, καθώς και κείμενα θεατρικών κριτικών που διατυπώνουν την άποψή τους για τη σπουδαία ηθοποιό. Οι 136 σελίδες του λευκώματος συμπληρώνονται από πλούσιο φωτογραφικό υλικό, έναν κατάλογο από τα έργα που έπαιξε από το 1932 έως το 1981 και δύο CD που περιέχουν ηχογραφημένη την τελευταία της παράσταση («Ευτυχισμένες μέρες» του Μπέκετ, το 1981 με το Εθνικό).

Η Βάσω Μανωλίδου γεννήθηκε στην Πλάκα, στην οδό Μνησικλέους. Στο διπλανό σπίτι έμενε η οικογένεια της Μαίρης Αρώνη, που ήταν πρώτη της εξαδέλφη.

Ο πατέρας της ήταν αυτός που την οδήγησε στον Θόδωρο Συναδινό, το θεατρικό συγγραφέα και διευθυντή της Δραματικής Σχολής του υπό ίδρυση τότε Εθνικού Θεάτρου.

Εκεί βρέθηκε κοντά σε σημαντικούς δασκάλους, όπως τον Δημήτρη Ροντήρη και τον Φώτο Πολίτη, οι οποίοι της έδωσαν τα εφόδια για να καθιερωθεί ως «ελέω Θεού ενζενί». Η καριέρα της αρχίζει ουσιαστικά από το 1932.

Λίγα χρόνια αργότερα εγκαταλείπει το Εθνικό και δημιουργεί το δικό της θίασο. Περιοδεύει στην Ελλάδα και στα κέντρα του Ελληνισμού γύρω από τη Μεσόγειο. Συνεργάζεται με τα «ιερά τέρατα» του ελληνικού θεάτρου (Αιμίλιο Βεάκη, Κατίνα Παξινού, Κυβέλη, Αλέξη Μινωτή κ.ά.).

Υστερα από μια λαμπρή πορεία στο ελεύθερο θέατρο επιστρέφει στο Εθνικό, όπου και κλείνει την καριέρα της το 1981. Το λεύκωμά της κλείνει με τις ακόλουθες σημειώσεις: «Πόσες φορές έχω σκεφτεί πως θα ήταν σοφό να είχα αποσυρθεί καμιά δεκαριά χρόνια νωρίτερα. Ακόμα και τώρα που δεν παίζω και πηγαίνω να δω κάποια παράσταση ενός κλασικού έργου, υποφέρω. Υποφέρω για λογαριασμό των ηθοποιών, που βγάζουν την ψυχή τους μπροστά στο θεατή. Αν μπορούσα να γυρίσω πίσω στα χρόνια που είχα ξεκινήσει, ποτέ μα ποτέ δεν θα διάλεγα την καριέρα του ηθοποιού». Σήμερα η «Ε» προδημοσιεύει αποσπάσματα από τα κείμενα και φωτογραφίες του λευκώματος της Βάσως Μανωλίδου.

Από την παράσταση του «Φάουστ» το 1956.

Ο ΜΙΝΩΤΗΣ ΕΙΧΕ ΤΟ ΚΟΜΠΛΕΞ ΤΟΥ ΑΝΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

«Τον Μινωτή τον φοβόμουν στις πρόβες, γιατί από την πρώτη κιόλας δοκιμή ήξερε το ρόλο του στην εντέλεια.

Πάτησε το σανίδι της σκηνής με τον αέρα του ηθοποιού του τελειωμένου, ενώ εγώ μόλις είχα αρχίσει να μαθαίνω. Στην πρόβα, χωρίς να θέλω, έκανα ένα βήμα πίσω, όπως και στην παράσταση. Αυτό τον θύμωσε πολύ: «Μα πού θα πας, παιδί μου... μέσα!».

Ιδίως όταν τύχαινε ν' ανέβω κάποιο σκαλοπάτι και να βρεθώ σε ψηλότερο επίπεδο από αυτόν. Είχε βέβαια το κόμπλεξ του αναστήματος, γι' αυτό όταν του κάνανε μπότες ζητούσε να του βάλουν ψηλό τακούνι».

Οι «Αναμνήσεις» της Βάσως Μανωλίδου

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΕΑΚΗΣ

«Ο Βεάκης ήταν ο αδιαφιλονίκητος ρολίστας του ελληνικού θεάτρου. Επαιζε με την ίδια επιτυχία όλους τους ρόλους, δραματικούς και κωμικούς.

Ήταν ο «Βεάκαρος», όπως τον έλεγαν οι συνάδελφοί του. Στη σκηνή κυριαρχούσε εντελώς.

Επαιζε τόσο φυσικά που έδινε την εντύπωση ότι δεν έκανε θέατρο. Κοιτά στα μοναδικά του χαρίσματα είχε κι ένα μοναδικό τρόπο να λείει ψιθυριστά άσχετα πράγματα σε αυτούς που παίζανε μαζί του την ώρα της παράστασης, χωρίς να παίρνει είδηση το κοινό. Κάθε βράδυ πριν ανοίξει η αυλαία μου έκανε εντύπωση ότι το χέρι του ήταν παγωμένο. Τον ρώτησα:

- Έχετε και εσείς τρακ, κύριε Βεάκη; Μου απάντησε:

- Όσο πιο φημισμένος είναι ένας ηθοποιός τόσο μεγαλύτερη και η ευθύνη του απέναντι στο κοινό».

Το 1958 στη «Λεοκάντια», με τους Αλέκο Αλεξανδράκη και Ελένη Χαλκούση.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΦΩΤΟ ΠΟΛΙΤΗ...

«Ο Φώτος Πολίτης, προτού αναλάβει την τεράστια ευθύνη να φτιάξει από την αρχή ένα ελληνικό εθνικό θέατρο, υπήρξε αξιολογός τεχνοκρίτης.

Τα κριτικά του άρθρα στην «Πρωία» είχαν ενοχλήσει πολύ κόσμο, ιδιαίτερα ορισμένους πνευματικούς ανθρώπους εκείνης της εποχής.

Ήταν φυσικό, λοιπόν, να του τη «φυλάνε». Πολύ τον είχε πικράνει ο πόλεμος που δεχόταν έξωθεν.

Αλλά και στο εσωτερικό υπήρχαν πολλοί λόγοι για να πικραίνεται: οι απαιτήσεις τόσο των πρωταγωνιστών στις διανομές των έργων.

Όλοι φιλοδοξούσαν να παίξουν πρώτους ρόλους και ο Πολίτης προσπαθούσε να ισορροπεί την κατάσταση».

Μαζί με τον Λυκούργο Καλλέργη στην «Τεσσα».

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΣΙΝΑΤΡΑ

«Δική μου προσωπική εντύπωση έμεινε η ζεστή, φιλική γνωριμία με τον περιέργο και γοητευτικό άνθρωπο. Δεν αναφέρω στον καλλιτέχνη Σινάτρα, γιατί, για να είμαι ειλικρινής, δεν μπορώ να πω ότι με ενθουσίασε το είδος του τραγουδιού του. Με γοήτευσε όμως η προσωπικότητά του. Αυτό που λέμε ταλέντο στην ανάπτυξη δημοσίων σχέσεων ο Σινάτρα το είχε στον υπέρτατο βαθμό. Από την πρώτη στιγμή που τον γνώριζες σε έπειθε ότι ήταν ο κυρίαρχος του παιχνιδιού. Ανετος, ζεστός, φιλικός με ένα ρεπερτόριο ανεκδοτολογίας απίθανο. Τζέντλεμαν και ταυτόχρονα λαϊκός, ιπποτικός και υπερρόπτης μαζί».